

— Ехъ, Іосифе, каза дукътъ, ты си ималъ право; Неаполъ ся размиряваше и азъ трѣбаше да побѣгнѣ, както мя ты придумваше но сега трѣба да останѣ за да побѣдижъ съ каквѣто жьртвѣ и да бѣде. Прикажи ми за послѣднитѣ си ловитвы.

— А! никога другъ пѣть не съмъ улавялъ по много мышкы! отговори мышеловецътъ, а мышкы разумѣваше скрышнытѣ извѣстія.

И приказа му всичко, което вече читательтъ знае. И всичкото исказа съ таквозъ едно сръжкы, щото дукътъ паднѣ въ отчаяніе и ся увлече подиръ съвѣтитѣ на мышеловеца.

— То ще каже че азъ сѣдижъ на двѣ огнедышущи пламини, ами сега какво да правѣжъ?

— Ваше Высочество, вы знайте това по добръ отъ мене. Мышкытѣ ся ядѣтъ единъ другъ, а най вече когато сѣжъ гладны.

— Разбирамъ го; ты бы възбранилъ да влѣзе хранѣ въ градътъ.

— Съ единъ добръ стражъ по околнытѣ мѣста и съ единъ добръ обрѣженъ корабъ отвѣнъ пристанището.

— Твърдынитѣ и пушката ми (топоветѣ ми) ще го защитятъ.

— Наистинѣ азъ бѣхъ забравилъ твърдынитѣ и пушката Ви; но Ваше Высочество, който мыслите за всичко, нѣма да забрави голѣмѣтъ идеѣжъ за раздѣленіето на мышкытѣ.

— Какъ! да съобщѣжъ на Мазаниела Шатильонзвото намереніе?

— Не! Не! отговори Іосифъ, защото тогазъ щѣше да е истото като да устѣпите мѣстото си на Французитѣ, въ първото си буйство, народътъ повече бы ся прѣдалъ тѣмъ, а не да ся завърне при васъ. Най разумното и най полезното е да отнемите отъ Мазаниела най здравѣтъ му